

se nimme pârra lõwwat sa wasta-wõtmist ehl ka ärrapõlgmist. Tahhat sa omma nimme se läbbi parrandada, et sa effi henda kittat nink neid wannut, lea sinno laitwa, sis ei owwita se middake; nimmi pantas sulle teggude pârraft, ei mitto sõnnu pârraft. Kohhes sa eale läät, so nimmi kâup so een. Kui sa sis tahhat omma nimme läbbi ilma pâäl omma pâäd toita, nink tõisen ilman igga-west õnsust lõida, sis om kül kurri luggu, kui sa wâikust sani ei olle hâäd nimme hennete soetanu. Kurja nimmega ollet sa pârrato, ke kunneke läbbi ei sa.

Kes sis tenima lât, ei pea mitte tenimist lijas pandma, ehl leiwa-wannembat wiihalises piddama, enge peap uskma, et Jummal sedda saisust tälle om säednu oppuses nink juhhatamises. Mes sis ka woese peas teggema, kel aiga nink jõudo Jummalast om antu, ent muud middake, kui keddake es olles, ke neile tööd nink palka annas? Waese peawa tenistust rõmoga nink tennoga wasta-wõtma, et nemma tenistusen oppis tööd teggema nink hoolt kandma, nink se läbbi hennete hâäd nimme tees innemiste sean. Kui leiwa-wannemba ommast tenijast rõmustawa, sis wõip tenija effi hennest ka rõmustada, nink mes tenija leiwa-wannemba'e kassu sadap, sedda sadap ta hennete effi. Tenija ei pea mitte mõtlema, et neide ussutawus leiwa-wannembale ütfinda tullulik om: neil hendale om se ni-samma tullulik. Kui nemma ka peas halwa leiwa-wannemba mannu sama, sis ei pea nemma mitte püüdma temmaga liusust aija ehl tälle kurja kurjaga tassuda; se läbbi teggewa nemma hennete effi surembat kahjo, ni hâste waimolikult kui ihholikult.

Kui tenija egga-pâiwa püwwap surembat hoolt kanda, ifs aigo möda ussutawambas nink targembas saap, sis soetop temma hennete ütse warra nink hâäd, mes leake temma kâest ei wõdi ärrawõtta,

teep hennete hâäd nimme, lõwwap ormo nink wasta-wõtmist innemiste man nink säep hennete hâäd teed läbbi lige ilma. Kui sârane midda ette-wõttap, se lõwwap figin paigun abbi, nink innemise uskwa tedda temma hâ nimme pârraft.

Pandke tãhhele, mârastid tenijid kittetas: kas õigedid, wai ùlleõhtotid? mârastse leiba nink auro lõidwa: kas hâ, wai kurja?

Innemine otsip ifs sedda, mes temma mele pârraft om, nink mes temma südda himmustap, effi-ärralikult noren ean. Kui nüüd tenija omma tenistust wiikap, kui tõ tal wasta meelt om, sis otsip temma muujal omma himmo täuta, nakkap joma, prasma, hulma, nink ei mõtle muud, kui sedda ennege. Ent kui tenijal om se mõtte, õiguse te pâäl eddest minna nink hennete auro-warrandust kogguda, sis temma himmustap tööd tetta, wõttap hâ melega oppust nink püwwap targembas saija. Täl om hâ meel, kui tõ hâste eddest-lât, kui kaswap, mes temma küwap, kui rammo wõttap, mes temma rawwitsep. Temma ei ütse kunnage: „Mes se mul puttup — mes mul sega teggemist om — egga minna sest midda sa.“ Enge täl om õige lust, waiwa nätta nink rassadat ette-wõtta: se läbbi lât temma jõud jõudsambas, temma nimmi kuulsambas. Sedda wisi om täl hâ meel leiwa-wannemba hâäst, temma majapiddamifest, temma ellajist, temma põllust nink nidust, ni kui olles liik temma omma. Mist sul hâ meel om, se eest sa ka hoolt kannat, — mes sa kallis peat, sedda sa ka hojjat. Kui nüüd tenijal temma tenistus mele pârraft om, kui ta himmustap Jummal nink wannembide een õigust tetta, sis ei sa kurrat temma ùlle wõimust, ei tohhi tedda kurja pole liusada nink õiguse te pâält ärra-petta, et ta ihho nink henge polest hukka lât. Kurrat peap tagganema Jummal latsse eest,